

isjekambriise, kus ta asjet piddas. Agga tõteggia-
tele üllepea anti wahhest lubba teine teisele woõrafs
miinna, keigeennamiiste pühhapäwa õhtul. Nenda
sündis, et Liso ühhe tõmaiasse läks, kus ta mitmele
olli tutwaks sanud; agga, tuppä astudes, kulis tem-
ma keiki surelt jutto aiawad, keik keled ollid liku-
mas, ja keikide filmist nähha, et wägga tõssine luggu
käs, teised kui ehmatud, teised kui immeks panniad.
Noh, tulgo Jummal appi, ütles Liso, mis asja teil
on ni wallusaste juttustada? Ja, tulgo käl
appi! Kunninga metsas on tont likumas, üks wägga
õäl ja hirmus wannamees, suur teiwäs käs, sellega
aiab rahwast tagga. — Iggaüks teadis sebda asja
juttustada; ommeti ep olnud ennam kui kolm tüd-
rokut, kes tedda filmaga näinud, needki nisuggused,
kelle nimmed rahwa suust ep olnud head kuulda, ja
kes mitmest asjast laitmisse wäärt. Üks liati olli
nende hulgas, liina tõrahwa laps, kelle nimmi Ka-
rolina. Ei se polnud tõteggia, ei kassina ello ar-

maštaja, ei olnud temma sees uštawa walmo egga
otsekohhest meelt; agga karwalaks olli õppind norelt,
ja karwalussega nüüdki pettis mitto teadmatta inni-
mest. Kunninga prouage ees temma armo leidis,
kui esõotsa temma ette widi, sest et koera silmnäggo
läks korda, peälegi olli temmal libbe keel ja julge
meel, ning oskas igga sama peäle ni karwalaste
wastada, et woõra innimesse meel kohhe temma poolt
seisis. Ei temma kehruusest ep olnud asja, agga
temma passus ja palkas teisi, et kui õhtule said,
temmale aitasid kebrata, ja temma oskaste need ülle-
watajad ni karwalaste melitada, et nendege arm tem-
ma pole joudis. Waat! selsammal Karolinal olli
sebda kolledat asja sündinud, kui kahhe teisega, kes
pea aego temma sarnatsed, Kunninga metsas kõndi-
mas ollid. Liso kohhe moistis, et se hirmoandia
wannamees ep olnud mu, kui selsamma, sebda tem-
mage seäl olli näinud, et agga temmale olli armo
tunniistanud, ja neid teisi kimbutanud. Selsammal